

1

Ji nuskuta man galvą.

Esu pusnuogis, rankas sukryžiaavęs ant krūtinės. Per nugarą teka aitrus prakaitas, degina ir kelia šleikštulį. Tai baimė.

– Tu juk žinai, kodėl tai darau, ar ne?

Žinau.

– Įsiminei, ką sakiau?

Įsiminiau. Bet negaliu su tuo susitaikyti.

Ji nedvejoja, jos judesiai tikslūs. Ji paliečia mano lygią odą. Akimirkos glamonė.

– Viskas. Tu – vyras... – sumurma.

Tai jos senasis balsas. Staigiai pakeliu smakrą. Praveriu burną – prieštarau. Žvilgsniu mane užčiaupia.

Ji nususka, iš dėklo išsitraukia banknotus, kruopščiai susuka juos į tris taisyklingos formos tuteles ir sukiša į mažus sandarius vamzdelius, o šiuos – į plastikinį maišelį. Žiūriu į ją, bet jos nematau.

– Įkvėpk.

– Ką?

– Nosimi, tarsi ruoštumeis nerti!

Įkvepiu.
 – Labiau!
 Pripildau plaučius oro.
 – Sulaikyk kvėpavimą.
 Sulaikau.
 – Turime paskubėti, Ahmedas tuoj bus čia. Nenoriu, kad jis tai matytų.
 Ji be ceremonijų patraukia mano rankas nuo krūtinės ir prideda maišelį prie odos.
 – Laikyk!
 Mano skruostai degte dega, pirštais prispaudžiu maišelį.
 – Juk sakiau nekvėpuoti! Dar įkvėpk ir laikyk!
 Giliai įkvepiu. Mano šonkauliai išretėja ir išsiplečia. Suimu šnerves ir įtraukiu pilvą.
 Ji paima audeklo atraizą ir apvynioja man krūtinę. Kai juosia per maišelį, patraukiu ranką. Ji tvirtai suveržia tvarstį.
 – Jis apsaugos tau odą... na, bent jau tikiuosi.
 Jos balsas sugriežtėja.
 – Nenoriu, kad grįžtum, girdi? Mes taip stengėmės ne tam, kad grįžtum susidūręs su pirmaisiais sunkumais! Dabar turėsi savimi pasirūpinti pats, tu gali. Penkiolikos jau esi nebe vaikas.
 – Bėk su manimi!
 Ji pasikuičia rankinėje ir išsitraukia ritinį lipniosios juostos.
 – Per daug sunku. Be to, neturime pakankamai pinigų. Taip jau yra, tokia Dievo valia. O dabar įkvėpk ir užsičiaupk!

– Bet a...
 – Įkvėpk ir nekvėpuok, tiesiog nekvėpuok, sakau tau! Nesuprantu, kas čia tokio sunkaus!
 Užsimerkiu, kad susikaupčiau. Užsimerkiu ir sulaikau kvėpavimą.
 – Pakelk rankas!
 Paklūstu. Susvyruoju. Tik truputėlį.
 – Stovėk tiesiai! Vyras turi stovėti tiesiai!
 Sukandu dantis ir išsitiesiu. Ji suka aplink mane ratus. Girdžiu trumpą, šaižų išvyniojamos lipniosios juostos čeržėjimą. Ji akimirksniu prilimpa, apsideja, prisitvirtina prie kūno kaip šlykšti dėlė, kaip dusinantis vijoklis. Jos šaižus garsas negailestingai dreskia orą.
 – Nekvėpuok!
 – Sprogsiu!
 – Jei nesulaikysi kvėpavimo, juosta verš. Dusi nuo menkiausios pastangos. O pastangų reikės, patikėk manimi!
 Įkvepiu tiek oro, kiek tik galiu, išpučiu krūtinę ir iškeliauju, išnykstu. Kartą vienas kareivis man pasakojo, kad Misisipės aligatoriai, panirę į upę, gali be oro išbūti dvi valandas. Misisipė, amerikietis... atrodo taip toli. Kiek gyvenimų nuo tada nugyvenau?
 Širdies plakimas sulėtėja, apie nieką nebegalvoju. Jaučiu kiekvieną kvadratinį odos milimetrą, kiekvieną atvirą porą. „Tu esi aligatorius, – pagalvoju, – Misisipės aligatorius.“

Kur tiksliai yra ta Misisipė? Koks skirtumas, negalvok. Kai galvoji – kvėpuoji.“

Mano mintys nyksta kaip piešinys ant žemės, trinamas bato padu. Lieka tik neaiškus atspaudas, neryškus pėdsakas to, kas buvo. Vėl tolstu. Aplink mane klampu, gelsva, vandeninga ir drungna. Nebepriklausau nuo jokio deguonies šaltinio. Mane saugo kokonas, jis viską filtruoja. Ištįrpsiu jame tarsi įsčiose.

Mama suka ratą po rato. Apvynioja visą juostos ritinį man aplink krūtinę. Jaučiu, kaip jos rankovė liečia mane. Nebegirdžiu jos iš savo Misisipės, bet žinau, kad ji čia, žinau, kad ji yra. Tai ramina. Aš plūduriuoju.

– Nuleisk rankas!

Ji rikteli. Gal ji jau pakartojo... vieną, du ar tris kartus, nežinau. Jos balsas kažkoks spigus, kone nepakenčiamas, jame girdžiu mane į gyvenimą grąžinančią paniką.

Nuleidžiu rankas, bet dar esu ne čia. Ji griebia mane už pažastų, purto. Įkvepiu dulkėto oro, mano burna pražiota. Įkvepiu tarsi pirmą kartą, praplėšiu naujagimio vokus. Jos akys – mano akyse, jos – mano dangus, mano begalybė, amžinas mano švelnumas.

Ji atsitraukia, prispaudžia delnus prie lipniosios juostos, prie nugaros, šonkaulių, krūtinės. Trina, kol juosta tampa mano nauja oda, švelniai masažuoja ten, kur kyšo kaulai. Jos plaukai prie mano šnervių, įkvepiu ir prisimenu jos apelsinų žiedų kvėpalus.

– Pinigus išsiimk tik tada, kai atvyksi, ne anksčiau. Jų reikės ten. Niekas neturi žinoti, kad jų turi. Niekas. Ar aišku?

Mano galva linkteli. Bet ne aš.

– Nešvaistyk pinigų bet kur, kaskart prieš leisdamas pagalvok.

Jos žvilgsnis apgaubia mane it aksominis miražas.

– Nagi... dabar tu vyras, – primygtinai kartoja. – Tik vyras gali įveikti tai, kas tavęs laukia, supranti?

Ne, aš nesuprantu! Ji beprotė, visiška beprotė! Tai nesąmonė! Nesutinku, nenoriu tapti tuo, kuo ji reikalauja, kad tapčiau. Kodėl ji manęs to prašo? Noriu, kad liktume kartu, ji su manimi, aš su ja. Tegriūna viskas aplinkui – mes nesisirsime! Viduje maištauju, viduje staugiu. Staugiu!

– Daryk, ką sakau, tai gyvybės ir mirties klausimas, tu neturi pasirinkimo, paklusk!

Mūsų žvilgsniai vėl susitinka. Jos akyse nebėra nė krislelio užuojautos. Mane užvaldo apmaudas. Ji tikrai to nori? Ištrinti mane, nubraukti tai, kuo esu, paversti svetimu? Ji negali manęs priversti, niekada neturėsiu tam jėgų, niekada! Aš nepasiduosiu. Dvikova nelygi, bet šį kartą nepasiduosiu. Atlaikau jos žvilgsnį. Du šalti veidrodžiai atspindi mano blyškų veidą ir plikę. Neatpažįstu savęs. Pamatęs savo atspindį nuleidžiu akis, pečiai nusvyra, nugara sulinksta. Aš pasiduoodu.

Ji laimėjo. Aš tapsiu vyru.

Tai įvyksta akimirksniu, mano smegenys prisitaiko, suformuoja tą kitą, jos man primestą, asmenį. Pasiduoodu.